

Scântei galbene

G. V. Bacovia

*O femeie, în doliu, pe stradă...
Ofrunză galbenă tremura după ea
Luată de-a oraşului sfadă,
Uitasem că toamna venea.*

*Era maidemult o stradă,
O şcoală, pe-acolo, venia -
Prin săli, ca nimeni să-l vadă,
Un copil singuratec pălea.*

*Un bătrân, în amurg, pe stradă...
Pe foi nu mai ştiu cum trecea,
Sub tropot, şi-a lunei gramadă,
—Uitasem că toamna venea.*

UMBRA

Mă prăfuisse timpul dormind peste hârtii
Se întindea nolanul de unde nu mai vii;
O umbră, în odaie, pe umeri m'apasa -
Vedeam ce nu se vede, vorbea ce nu era,
—Poţi să te culci, e ora şi noaptea 'ntârziată
Vei scrie, altădată, ori-ce, şi tot nimic —
O umbră eşti acum, şi pot să te ridic,
Lăsând odala goală şi lampa afumată...

AMURG

Crai-nou verde-pal, şi eu singur,
Prin crengile cu sunet de schelet,—
Invineşit ca un cadavru.
—Vino 'n zăvoiu violet..
Or nu, s'aprinde luminile'n oraş,
Sunt alţii, şi un alt poet;
E mult, de când dormim în umbră,
În cimitirul violet...

POEME ÎN PROZA

G. V. BACOVIA

TÂRZIU

În odăile cu uşile deschise, în
noaptea asta, de n'aşi spune un

cuvânt într'o spaimă crescândă...
şi să cad... nu sunt tablouri, nici
albumuri cu fotografii vechi, nici
cărţi vestejite, însă aceste toate
din pământ transformat, se to-
pesc în tăcere, le ascult din mica
odăie, la un foc de lampă, oh,
de n'aşi striga un cuvânt în
noaptea asta... şi să cad... Am
uitat cine stă aici şi unde au
plecat, e târziu, pe străzi e şoa-
pta bunului plac şi-a suferinţilor
extreme sau nimic... şi podeaua
e veche şi cioturile dau senzaţii
de cranii... mintea cadencează
fără şir cugetări pustii, până ce
o moleculă s'a sdrobit în creier,
până ce totul spune: vedeţi ce-
aţi făcut...

— O, mai târziu, mai târziu, după
atâtea, aceleaşi lucruri vor fi mai
plăcute... şi-aceste lacrimi din
noaptea asta, nu se vor mai în-
ţelege... oh, de n'aşi răcni un
cuvânt într'o spaimă crescân-
dă... şi să cad...

Acum, de ce să mai aprind
lampa... uşa deschisă, fereastra...
în mijlocul odăii dorm în picioa-
re... mă clatin în întunericul pă-
răsit, uitat în fondul negru al
odăii... un câne se smuceşte în-
apoi înfiorat, apoi lătrând, o pi-
sică sare pe fereastră, repezin-
du-se îndărăt de-asemeni... dorm
în picioare în mijlocul întunere-
cului părăsit... un greer cântă în
tăcere. Altfel n'a fost nicioda-